

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 2 Νοεμβρίου 2025 - Ε' Λουκᾶ (Λουκ. ιστ' 19-31)

Τά ὅσα ἔχουν σχέση μέ τόν θάνατο καί μέ ὅ,τι συμβαίνει μετά ἀπό αὐτόν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σήμερα ἀποφεύγουν νά τά περιλαμβάνουν στίς συζητήσεις τους. Θεωροῦν ὅτι στή ζωή μας πρέπει νά ἀσχολούμαστε μόνο μέ εὐχάριστα πράγματα πού ἀπό τήν φύση τους δημιουργοῦν εὐδιαθεσία. Ἄλλοι πάλι, προσκολλημένοι στά ὑλικά ἀγαθά καί τίς ἐπίγειες ἀπολαύσεις, δέν πιστεύουν κἀν στήν ζωή μετά τόν θάνατο.

Ὁ Κύριος ὅμως, χρησιμοποιῶντας αὐτήν τήν πρωτότυπη καί πολύ διδακτική παραβολή πού ἀκούσαμε σήμερα, μᾶς ἀποκάλυψε μέ σαφήνεια ὅτι ὑπάρχει ζωή καί μετά τόν θάνατο. Ὅτι ὑπάρχει καί Παράδεισος καί Κόλαση. Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή εἶναι μια σαφής δήλωση καί ἐγγύηση τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἡ μέλλουσα ζωή ἀποτελεῖ πραγματικότητα, ὅσο καί ἡ ζωή σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Ἄς δοῦμε ὅμως, σύμφωνα μέ αὐτά πού μᾶς εἶπε ὁ Κύριος στήν παραβολή, τι εἶναι ὁ Πράδεισος καί τι ἡ κόλαση, γί' αὐτούς πού ἐγκατέλειψαν τήν ἐπίγεια ζωή. Ἀπό τη μία ἡ Κόλαση, τόπος ψυχικῆς οδύνης καί αἰωνίου μαρτυρίου. Μέσα σ' αὐτήν τήν κατάσταση βρισκόταν ὁ πλούσιος μετά τόν θάνατό του, ζητῶντας ἔστω καί μία σταγόνα νερό νά δροσίσει τήν γλώσσα του, ἀλλά οὔτε αὐτό δέν μπορούσε νά βρεῖ. Μέσα σ' αὐτήν τήν κατάσταση τῆς ἀφόρητης οδύνης, ὁ ἄνθρωπος βασανίζεται αἰώνια ἀπό τήν ἔνοχη συνείδησή του ἡ ὅποια τόν πλημμυρίζει μέ τύψεις γιά τίς ἀμαρτίες του. Δοκιμάζεται στήν κόλαση γιατί ἔζησε μέ τήν ἐντύπωση πώς δέν ὑπάρχει θάνατος καί εἶχε μοναδική φροντίδα τήν ἀπόλαυση τῶν ἀγαθῶν. «Καίγεται» δηλαδή, συνειδητοποιώντας τίς συνέπειες τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς του, νά προτιμήσει ἀντί τῶν αἰωνίων, τά φθαρτά καί πρόσκαιρα.

Ἀπό τήν ἄλλη ὁ Παράδεισος, δηλαδή ἡ αἰώνια ζωή, μέσα στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὁποῖου οἱ δίκαιοι θά βλέπουν τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ γεμᾶτο δόξα καί λαμπρότητα, καί ἡ δόξα αὐτή θά ἀντικατοπτρίζεται καί στούς ἰδίους, ὥστε νά λάμπουν σαν τόν ἥλιο.

Πῶς ὁμως καθορίζεται ἡ κατάσταση στήν ὁποία θά βρεθοῦμε μετά τόν θάνατό μας; Τι εἶναι ἐκεῖνο πού θά μᾶς ὁδηγήσει εἴτε στή μία εἴτε στήν ἄλλη κατάσταση; Εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας σ' αὐτόν τόν κόσμο. Ἄν ζοῦμε μία ζωή ἀτομιστική, προσκολλημένοι στήν ὕλη, ἀδιαφορῶντας γιά τήν ὑπαρξη καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί παραμένουμε ἀμετανόητοι, σαφῶς θά ἔχουμε τήν ἴδια τύχη μέ τόν πλούσιο τῆς παραβολῆς. Ἄν ὁμως ἀγωνιζόμαστε νά ζοῦμε κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, νά ζητοῦμε τό ἔλεός Του, νά ὑπομένουμε μέ πίστη καί ἐλπίδα τά δεινά καί τίς δυσκολίες καί προπαντός νά ἔχουμε ἀγάπη μεταξύ μας, τότε θα ἀξιωθοῦμε νά γίνουμε μέτοχοι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἄρα λοιπόν ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή μας, κρίνεται τό αἰώνιο μέλλον μας. Γί' αὐτό καί ὁ Ἀπ. Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ: «Μη ξεγελάτε τόν ἑαυτό σας..κανένας δέν μπορεῖ νά ἐξαπατήσει τόν Θεό κατὰ τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως.» «ἐκεῖνο πού θά σπείρει κάθε ἄνθρωπος, αὐτό καί θά θερίσει...συνεπῶς ὅσο ζοῦμε ἀκόμη καί ἔχουμε καιρό, ἄς κάνουμε πρὸς ὅλους τό καλό..».

Ἡ σημερινή παραβολή πρέπει νά μᾶς προβληματίσει καὶ νά μᾶς συγκλονίσει. Τό τραγικό κατάντημα τοῦ πλουσίου ἀποτελεῖ ἓνα μήνυμα πρὸς ὅλους ὅσοι ζοῦν ἐπιπόλαια, ἀδιαφορῶντας γιά τό αἰώνιο μέλλον τους. Ὁ Σωτήρας καί Κύριος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, συγκαταβαίνοντας στίς ἀδυναμίες μας, δίνει καί σ' αὐτό τό ζήτημα τῆς μέλλουσας ζωῆς, ὅλα ἐκεῖνα τά στοιχεῖα πού εἶναι ἀπαραίτητα, ὄχι γιά τήν ἀπλή ἱκανοποίηση τῆς περιέργειάς μας, ἀλλά γιά τήν πνευματική μας οἰκοδομή. Μέ τήν παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου, ἀπαντᾷ σέ ὅλα τά σχετικά ἐρωτήματά μας καί ταυτόχρονα μᾶς παρουσιάζει τόν τρόπο ζωῆς πού ἀρμόζει σ' ἐκείνους πού ἐπιθυμοῦν νά γίνουν κληρονόμοι τῆς βασιλείας Του.

Γνωρίζοντας λοιπόν ποῦ ὁδήγησε ἡ διαγωγή τῶν δύο ἀνθρώπων τῆς παραβολῆς, ἄς κάνουμε μέ σύνεση τίς δικές μας ἐπιλογές.

Ἀμήν.